

ΕΤΟΣ 62ον

9 Φεβρουαρίου 2014

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 6 (3167)

Ο ΘΕΟΣ ΙΛΑΣΘΗΤΙ ΜΟΙ ΤΩ ΑΜΑΡΤΩΛΩ

Τό Τριώδιο, αγαπητοί ἀδελφοί, εἶναι ἡ ἀρχή μιᾶς περιόδου ἔντονης προετοιμασίας μέ νηστεία, μέ ἄσκηση καί προσευχή, ὥστε νά ὑποδεχθοῦμε στίς καρδίεσ μας τόν Ἄναστημένο Χριστό. Ἀρχίζει μέ τή σημερινή Κυριακή ὅπου ἡ Ἐκκλησία μας μάσ φέρνει ἐνώπιον τῶν εὐθυνῶν μας μέσα ἀπό μία ιδιόμορφη σύγκριση: τοῦ Φαρισαίου καί τοῦ Τελῶνι.

«Ἀνέβηκαν», λῆξει ἡ περικοπή, γιά νά προσευχηθοῦν. Τό «ἀνέβηκαν» αὐτό δηλώνει ὄχι τόσο τό ὕψος τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος ἀπό τό ἔδαφος, ὅσο τήν πνευματική ἄνοδο πού δίνεται ἄνωθεν, ἀλλῆ καί πρέπει νά ἐπιδιώκουμε διά τῆς προσευχῆς. Μέσα στό Ναό πρέπει νά λησμονοῦμε κάθε εἶδους περισπασμό: «πᾶσαν νῦν βιωτικήν ἀπωθώμεθα μέριμναν».

Ἡ γλώσσα τοῦ σώματος

Πολλές φορές -ὄχι πάντοτε- ἡ κινησιολογία τοῦ σώματος κάποιου εἶναι δηλωτική τῶν διαθέσεων τῆς ψυχῆς. Ὁ Φαρισαῖος στάθηκε ὀρθιος, μέ ψηλά τό κεφάλι καί μάλλον σέ ἐμφανές σημεῖο («σταθεῖς»). Αὐτή ἡ ἀγέρωχη στάση δηλώνει ὑπερήφανο φρόνημα. Ἄντί μάλιστα στήν προσευχή του νά σκεφθεῖ τίς ἁμαρτίες του καί νά κραυγάσει γοερά στόν Θεό γιά τήν ἀπελπιστική του κατάσταση, ἄρχισε νά ἀπαριθμεῖ τίς ἀρετές του καί τά καλᾶ του ἔργα. Ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ προσευχή του νά εἶναι μία ἀκατάσχετη πολυλογία, ἕνα «σενάριο» μεστό φαντασιῶν πού ἀπευθυνόταν στόν ἑαυτό του («πρός ἑαυτόν»). Μεταξύ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου καί τοῦ Θεοῦ παρεισέφερσε τό αὐτοεἰδωλό του καί τελικά πλανήθηκε. Ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλῆ ἐπιπλέον πέφτει καί στήν κατάκριση γιά ὄλους τοὺς ἄλλοιους ἀνθρώπους καί γιά τόν Τελῶνα εἰδικότερα. Ἡρωοποιεῖ τόν ἑαυτό του γιατί εἶναι ὁ μόνος καλός, ἐφόσον ὄλοι οἱ ἄλλοι εἶναι κακοί καί συνεπῶς τοὺς ὑπομένει.

Ὁ Τελῶνας ἀντίθετα στάθηκε κάπου μακριά, μέ τό σῶμα σέ κάμψη καί δέν ἤθελε οὔτε τά μάτια του νά σκῶσει ψηλά. Εἶχε ἐπίγνωση τοῦ βάρους τῶν

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιη´ 10-14)

Ταπείνωση και δικαίωση

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερόν προσεύξασθαι· ὁ εἷς Φαρισαῖος, καὶ ὁ ἕτερος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο· Ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμι ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης· νηστεύω δις τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἕστώς, οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι, ἀλλ' ἔτυπεν εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ, λέγων· Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῷ. Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται.

ἁμαρτιῶν του καὶ τῶν παθῶν του. Ἔτυπτε, χτυποῦσε τὸ στήθος του αἰσθητά, γιατί ὄχι καὶ νοερά μέ ἐσωτερικό θρήνο, ψελλίζοντας τὰ ἄκρως ἀπαραίτητα: «Ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῷ καὶ ἐλέησόν με». Οὔτε φαντασίες, οὔτε περιγραφές, οὔτε ἀργολογίες, θυμίζοντας τὸ Παύλειο «πέντε λόγους διὰ τοῦ νοῦς μου λαλήσαι... ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ» (Α΄ Κορ. 14, 19).

Δικαιωμένος

Δικαιωμένος ἴσκει ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής κατέβηκε ἀπὸ τὸν Ναὸ ὁ Τελώνης καὶ ὄχι ὁ Φαρισαῖος. Τὸν Τελῶνη ἐπισκέφθηκε ἡ χάρις τῆς μετανοίας καὶ αἰσθάνθηκε τὸν Θεὸ ἐγγύς. Ὁ Θεὸς ἄγγιξε τὴν καρδιά του γιατί βρῆκε κῶρο. Δεξιώθηκε τὸν Θεὸ στὴν καρδιά του. Ὁ Φαρισαῖος ἀντίθετα παρέμεινε μόνος, χαμένος μέσα στὴ φαντασίωσή του, ἀνάπηρος, ἀνίκανος νὰ κάνει κῶρο μέσα του γιὰ νὰ κατέβει ὁ Θεός, ἄρα ἀνάπηρος γιὰ νὰ χωρέσει καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὥστε νὰ ὑπάρξει ἡ συν-χώρεση καὶ ἡ καρδιακὴ ἡσυχία. Πόσοι ἀπὸ ἐμᾶς ἄραγε δὲν ἀναπαυόμαστε ὁ καθένας στὸν κῶρο του τῆς προσωπικῆς μυθολογίας;

Πόσα παραληρήματα ὑπεροχῆς καθημερινὰ δὲν κατασκευάζουμε μέσα μας; Πόσα ἀπροσπέλαστα τείχη δὲν ὀρθώνουμε ἀπέναντι στὸν (πάσχοντα) συνάνθρωπο; Πόσες φορές δὲν διπλοκλειδώνουμε τὴν καρδιά μας μὴ ἐπιτρέπεται στὸν Κύριο νὰ εἰσέλθει, ἐνῶ ἤδη κρούει;

Ἀπάντηση: ἡ τελωνικὴ προσευχή

Ἀπέναντι σέ ὅλες αὐτές τίς δυσκολίες πού προέρχονται ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας, ἀπάντηση ἀποτελεῖ ἡ τελωνικὴ προσευχὴ μετὰ «κραυγῆς ἰσχυρᾶς καὶ δακρύων». Ἡ προσευχὴ σείει τὰ τείχη τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τὰ γκρεμίζει, ἐξαφανίζει τὴν κατάθλιψη, ἐξαφανίζει καὶ τὴν καλὴ καὶ τὴν κακὴ φαντασία, ἐκχέει τὴ χαρὰ στὴν καρδιά, χαρίζει ὑπομονή, ἐξημερώνει τὰ πάθη, γίνεται πρόξενος ψυχικῆς υγείας, ἐνώνει ὅλες τίς ἀρετές «εἰς ἓν». «Αἰχμαλίωτισε τὴ μάνα καὶ θά σοῦ προ-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολήν: «Δύο ἄνθρωποι ἀνέβηκαν εἰς τὸν ναόν, διὰ τὴν προσευκῆσιν, ὁ ἓνας ἦτο Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος ἐστάθη καὶ ἔκανε τὴν ἐξῆς προσευκὴν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἑαυτὸν του: “Θεέ, σέ εὐχαριστῶ, διότι δέν εἶμαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί ἢ ὅπως αὐτὸς ἐδῶ ὁ τελώνης. Νηστεύω δύο φορές τὴν ἐβδομάδα, δίνω τὸ δέκατον ἀπὸ ὅλα, ὅσα ἀποκτῶ”. Ὁ τελώνης ὁμως ἐστεκότανε μακριὰ καὶ δέν ἤθελε οὔτε τὰ μάτια του νὰ σπκώσῃ εἰς τὸν οὐρανόν ἀλλὰ ἐκτυποῦσε τὸ στήθος του καὶ ἔλεγε, “Θεέ, ἐλέησέ με τὸν ἁμαρτωλόν”. Σᾶς λέγω, ὅτι αὐτὸς κατέβηκε εἰς τὸ σπῖτι του δικαιωμένος ἀπὸ τὸν Θεόν παρά ὁ ἄλλος. Διότι ὁποῖος ὑψώνει τὸν ἑαυτὸν του θά ταπεινωθῆ, καὶ ἐκεῖνος πού ταπεινώνει τὸν ἑαυτὸν του θά ὑψωθῆ».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἄρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

σφέρει τὰ παιδιά της» ἴλεε ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος, ἐννοώντας τὴν προσευχὴ καὶ τὶς ἀρετὲς πού προέρχονται ἀπὸ αὐτήν.

Ἐπιπλέον ἡ προσευχὴ ἀποτελεῖ ἄριστο ὄπλο καὶ φάρμακο κατὰ τῶν ἐνοχῶν. Ὅσο καὶ ὅπως καὶ ἂν ἁμαρτήσῃ ὁ ἄνθρωπος δέν πρέπει νὰ ἀπεληπίζε-ται, ἀλλὰ νὰ προστρέχει στὸ ἄπειρο θεῖο ἔλεος μὲ τελωνικὴ προσευχὴ. Συνδράμουν τὴν προσευχὴ αὐτὴ οἱ βροχές τῶν δακρύων καὶ οἱ βροντὲς τῶν στεναγμῶν πού κυριολεκτικὰ «σβήνουν» κάθε εἶδος ψυχικῆς κάκωσης καὶ ταλαιπωρίας στὸν ἄνθρωπο. Ἀπαλλιάσσεται σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ἀπὸ τὰ ψυχολογικὰ προβλήματα.

Ἐπιπλέον ἡ τελωνικὴ προσευχὴ «ὑπογράφει τὴν πνευματικὴ μας χρεωκοπία», δηλαδή μᾶς ταπεινώνει: ὁ ἄνθρωπος κατανοεῖ ὅτι ὁποιοδήποτε χάρισμα καὶ ὁποιαδήποτε εὐλογία προέρχονται ἀπὸ τὸν Χριστό, ἐνῶ ὁποιαδήποτε ἁμαρτία (πού σημαίνει ἀστοχία) καὶ ἀποτυχία ἔχει γιὰ πηγὴ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους. Συγγενεύουμε ἔτσι ἐν πνεύματι μὲ τὸν Τελώνη τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, πού εἶναι καὶ τὸ ζητούμενο. Ἔτσι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί κάνουμε εἴσοδο στὸ παλλήαδιο τῆς μετάνοιας καὶ αἰσθανόμαστε τὴν παρηγορία τοῦ Χριστοῦ στὴν καρδίᾳ μας ὡς ἐλεημένοι τελῶνες.

Ἄρχιμ. Ε. Τ.

9 Φεβρουαρίου 2014: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ΄ ΛΟΥΚΑ (ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ).
(Ἀρχὴ Τριωδίου). Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς Νικηφόρου μάρτυρος († 257),
Μαρκέλλου Σικελίας, Φιλαγρίου Κύπρου, Παγκρατίου Ταυρομενίου (δ΄ αἰ.).
Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἑωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστολος: Β΄ Τιμ. γ΄ 10-15 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιη΄ 10-14.
Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 16 Φεβρουαρίου, ΙΖ΄ ΛΟΥΚΑ (Τοῦ Ἀσώτου).
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. στ΄ 12 - 20 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιε΄ 11-32.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΥ ΤΡΙΩΔΙΟΥ

Τό κατανυκτικό Τριώδιο, ό πιστός τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τό περιμένει μέ ιδιαίτερη χαρά καί νοσταλγία, κάθε χρόνο. Ἡ νηστεία, ἡ ἐγκράτεια, ἡ μετάνοια καί ἡ πνευματική χαρμολύπη, εἶναι βιώματα τοῦ ὀρθοδόξου, πού ἀναρριπίζονται καί ἀνανεώνονται μέ τόν λειτουργικό κύκλο τῶν ἑορτῶν τοῦ Τριωδίου. Νιώθουμε τίς ρίζες τῆς Παραδόσεώς μας νά μᾶς τρέφουν καί νά μᾶς ποτίζουν κατάνυξη καί ἀγιότητα, πῶ πολύ μέσα στήν περίοδο τοῦ Τριωδίου. Τό Τριώδιο ἀποτελεῖ μιά κλίμακα γιά τόν πιστό, πού τό τελευταῖο σκαλί τῆς μᾶς φέρνει μέσα στή φωτεινή ἀτμόσφαιρα τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως, τοῦ Λυτρωτοῦ μας καί Θεοῦ.

Ἀπό τό ἔργο τοῦ ὁμοί. καθηγ. Π.Β. Πάσχου, "Ἐρως Ὁρθοδοξίας, Ε' ἔκδ. βελτιωμένη, τῶν ἐκδόσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Νέα ἔκδοση ἀπό τήν Ἀποστολική Διακονία

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Γένεσις - Ἔξοδος - Λευϊτικόν - Ἀριθμοί

Δευτερονόμιο - Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ - Κριταί καί Ρούθ - Α' Βασιλειῶν
- Β' Βασιλειῶν (Κείμενο - Μετάφραση - Ἀνάλυση - Σχόλια)

ὑπό Ἱερεμίου Φούντα, Μπτροπολίτου Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως,
Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

➔ Κυκλοφορήθηκε καί ὁ ἔνατος τόμος: Β' Βασιλειῶν

➔ Ἡ ἔκδοση τῆς σειρᾶς συνεχίζεται

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστσιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖο 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
